Ч. 219 Пятниця 29 вересня (12 жовтня) 1900 Рік X

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12

Письма приймають ся лиш франковані

Рукописи звертають ся лиш на окреме жаданє і за зложенєм оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої".

Передплата у Львові в агенциї дневників пасаж Гаусмана ч. 9 в ц. к. Староствах на провінциї:

на цілий рік К. 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . . „ —·40

Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:

на цілий рік К. 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . . „ —·90

Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

(Рух виборчий. — Оригінальна вість з Угорщини. — Справа скликаня сойму ческого. — З полудневої Африки. — Ситуация в Хіні а Росия і Анґлїя.)

Польскі ґазети доносять, що на зборах в Березові під проводом посла Милана межи адвокатом дром Іскрицким з Сянока а селянином Антоном Старухом кандидатом з IV. курії прийшло до острої борби на слова, в котрій др. Іскрицкий доказував, що селянин не може бути послом. На зборах сих промавляв також і п. Стапіньский яко кандидат з V. курії. Здає ся, що кандидатура селянина Старуха в IV. курії округа Березів-Сянік-Лісько має досить прихильників. — В окрузї Добромиль-Перемишль-Мостиска ставлять кандидатуру Андрія Несевича, господаря з Доброї шляхотскої. — На зборах передвиборчих в неділю дня 7 с. м. прийшло, як доносять польскі ґазети, до великої бурди, котру викликало кількох жидів. Жандарми удержували порядок. — В Станїславові ставав пос. ґр. Войтїх Дїдушицкий перед своїми виборцями і обговорюючи ситуацию політичну сказав, що „Коло польске" не може сьміло сказати, що сповняло свою повинність. Що в Колї веде ся борба межи консервативною більшостию а демократичною меншостию то рішуча неправда.

З Будапешту доносять, що комісия для ненарушимости посольскої одержала донесенє против міністра торговлї Геґедіша, що на кошт держави їздить з цілою родиною і службою по цілім сьвітї. Дальше розійшла ся чутка, що віцерепрезентант Угорщини на париській виставі мав пустити півтора мілїона франків призначених на кошти репрезентациї.

З Праги доносять, що на вчерашнім засїданю ческого Видїлу краєвого член того Видїлу Скарда питав маршалка краєвого, чи він знає що о скликаню сойму і поставив внесенє щоби завізвати правительство до скликаня сойму. Маршалок відповів, що не знає нічого о намїреню правительства скликувати сойм. Оба нїмецкі члени Видїлу краєвого заявили ся рішучо против скликуваня сойму перед скінченєм виборів до Ради державної. Остаточно принято внесенє Скарди всїма голосами против голосів обох Нїмців.

З полудневої Африки наспіла вість, що цїлий ряд важних місцевостий положених вздовж границї ораньскої републики а краю Басуто знаходить ся знов в руках Бурів. Бюро Райтера поясняє сю вість в той спосіб, що то розходить ся лиш о розбиті ватаги Бурів, що вступають ся перед Анґлїйцями на полудне, котрі ідуть в лїнії, що тягне ся в поперек через ораньску републику від лїнії зелїзничої аж до границї Наталю і женуть Бурів перед собою. Анґлїйцї хотять тих Бурів обскочити і половити.

З Льоренсо Маркез доносять, що там прибуло знов 200 Бурів, котрі переступили границю недалеко Себі і віддали всю зброю. Бури що правда, розбиті, але мимо того не піддають ся і Анґлїйцї мимо так дуже переважної сили не можуть дати собі ради з Бурами. Що в однім місци ніби упоряють ся з ними, то они зараз в другім зачинають. З Преторії доносять, що межи Анґлїйцями під командою Делїля а Бурами під ґен. Деветом вела ся люта борба через три днї 5, 6 і 7 с. м. і Анґлїйцї остаточно побили Бурів. Які суть страти Анґлїйців, не знати.

Антаґонїзм межи державами европейскими з одної сторони, нерішимість хіньского цїсаря з другої, а охота Нїмців до дальшої війни то хвилева характеристика теперішної ситуациї в Хіні. Нїмецкі ґазети доносять, що на відкликанє російского войска в Пекіну, ті держави, котрі военної части азийского походу не уважають ще скінченим, відповіли скріпленєм своїх военних сил в Пекінї. По Анґлїйцях стягають тепер і нїмецкі полководцї дальші войска до Пекіну, щоби удержати там тепер залогу в такім обємі як була доси.

Межи Анґлїєю а Росиєю єсть очевидний антаґонїзм і коли Росия поволи уступає ся з Хіни, Анґлїя стає щораз більше по сторонї нїмецкій. Нїмцї знов мають велику охоту вести війну дальше а ґр. Вальдерзе як би дійстно думав переводити той плян о котрім ми писали, старає ся позискати також і Росию, віддаючи Росиї надзір над зелїзницями в Хіні.

ГАШІШ.

(Оріентальне оповіданє. — М. Ґамазова.)

Коли Сулейман Бей одного дня їхав улицями Каіра, звернули єго увагу своїм поверховним виглядом три мужчини, що сиділи перед вдерли якоїсь каварнї як би неживі. Вираз їх лиця без мисли і стовпом стоячі очи показали зараз, що то такі люди що їдять гашіш *) Бей поздоровив їх і хотїв їхати дальше, але єго задержав довгий ряд верблюдів, що надійшов улицею. Якісь шалені крики спонукали єго обернути ся і він побачив, як ті три мужчини, що ще перед кількома хвилями сиділи як би які камінні стовпи, нараз зачали сварити ся.

Зацікавлений, яка би могла бути причина тої сварки, велїв Сулейман Бей закликати тих трох людий до себе.

— Чого ви, братя, так сварили ся, — спитав Бей — коли ви ще на хвилю перед тим сиділи разом в мирі і згоді?

— Нехай Господь дозволить тобі прожити ще богато літ — відповів один з тих мужчин. — Ми перечили ся із за того, кого ти з нас поздоровив.

— Я вам то охотно скажу — сказав Бей на то і усьміхнув ся. — Я поздоровив того, котрий під впливом гашіша зробив найбільшу дурницю.

— Я! — відозвали ся всі три в один голос.

— Не всі враз! — крикнув бей. — Розповідайте насамперед по черзї. Котрого з вас буду уважати за найдурнїйшого, тому належить ся та честь, що я єго поздоровив. Зачинай ти — показав Бей на найблившого, що стояв коло него.

— Перед кількома роками — могучий володітелю, — став той розповідати — мав я тисяч пястрів в скринї, менї вело ся знаменито, і я був вдоволений моєю судьбою. Одного дня прийшов я домів, з'їв кусник гашішу, випив мою каву і закурив собі до того. Коли менї зачало шуміти в голові, я вже не міг сам видержати і вийшов на улицю а відтак зайшов до каварнї, де як-раз якийсь сьпівак описував в своїй пісни якусь дівчину. Після єго слів мусїла она бути ще красша як сама Сулейка та Абла. В моїй уяві показала ся тота хороша Харіда такою красною і повабною як би яка богиня і я залюбив ся в нїй на смерть. Тому сьпіваковп дарував я всі гроші, які мав при собі, і пішов домів, щоби думати лиш о нїй. На другий день був я вже одним з найперших на місци. Тепер прийшло оповіданє про любов, котре в моїм серци викликало заздрість і злість. Я довідав ся дальше, що родителї тої дівчини не хотїли нічого й чути про таке подруже і розлучили залюблених. Я аж не знав, що собі робити з радости, що так стало ся і висипав повну кишеню пястрів тому сьпіваковп в руки. В слїдуючих днях слухав я опису тих многих мук, які мусїла притерпіти Харіда і з жалю плакав рісними сльозами. Коли вже видав всі пястри і сказав то сьпіваковп, він посумнів і став гірко плакати так, що заходив ся від плачу.

— Щож такого стало ся? — питаю... Ох, Харіда!... Бідна Харіда! — ледви видушив із себе сьпівак.... Щож стало ся з нею? Кажи! наставав я на него... Она померла.

— Я стояв через хвильку як остовпілий під впливом того страшного дуру, який спав на мене. Я рвав собі волосє з бороди, роздер на собі одінє і полетів сам не знаю куди. Коли я знову опамятав ся, лежав я під порогом моєї хати, об котрий так розвалив собі голову, що аж зробила ся в нїй велика діра. Я заволік ся до хати і положив ся на постіль та став

*) Гашіш або гачіч також моляк — єсть то слово арабске і значить „коноплї", а відтак і ту мішанину, котру їдять люди на Всходї і упивають ся нею подібно як у нас горівкою. Єсть то дуже давне средство до упиваня, бо про него згадує вже Геродот і каже, що єго уживали Скити. Яких 200 до 300 мілїонів людий в цїлій Африцї, почавши від Мароко аж до клина Доброї Надії, в Перзиї, Індиї і Туреччинї запивають ся гашішем. Гашіш робить ся з т. зв. індийскої коноплї. Єсть то рід живицї, котрий знаходить ся в кінчиках ростини, заким ще доспіє єї зерно. Длятого то зривають ті кінчики і сушать, труть та мішають з ґумою, цукром та всїляким корінєм і роблять кульочки, котрі відтак їдять. Зіскробують також саму живицю або знов зривають листки і курять. Гашіш розбуджує похоти і додає веселости, але уживаний через довший час запаморочує ум, а ужитий над міру викликує дур, чоловік деревіє від него і сходить з розуму, а наконець умирає в страшенних муках.

Новинки.

Львів дня 11-го жовтня 1900.

— **Надане посад.** Ц. к. Дирекция почт і телеграфів надала посади почтових стайничих: в Раві рускій Олені Янашевскій; в Белзци Каролині Обрембскій; в Низьку Каролині Мавровій; в Тарноберегу Софії Ґриґлевскій; в Сіняві побіч Ярослава Генрихови Рібенбаверови.

— **Важне для громад оречене трибуналу адміністрацийного** в справі купна ґрунту на кладовище. Місто Відень купило ґрунт на кладовище а власти фінансові зажадали від міста оплати податку і належитостий стемплевих. Місто рекурувало і ціла справа оперла ся аж перед трибуналом адміністрацийним, котрий рішив: що кладовище належить до тих публичних уладжень громадских, для котрих есть увільнене від всяких податків і стемплів. Але се дотикає очевидно лиш громаду; друга сторона мусить платити звичайні належитости.

— **Конкурс** на посаду постійного слуги в кабінеті зоольоґічнім при львівскім університеті розписаний з речинцем до 20 падолиста. Платня 1082 К.

— **В справі автоматів на зелізницях** оповіщає ц. к. Дирекция зелізниць державних що слідує: З днем 1 вересня 1901 буде до роздана на стациях зелізничих в окрузі ц. к. Дирекциї зелізниць державних в Станиславові право уставлюваня автоматів, з котрих по вкиненю дрібної монети можна одержати потрібні для подорожних предмети, як: сірники, ріжного рода цукорки в картонових коробках, карти кореспонденцийні з видами і т. п. Рефлектанти краєві зволять в тій справі зголосити ся в ц. к. Дирекциї зелізниць державних в Кракові, Львові або Станиславові в цїли переглянення дотичних условій. Зголошеня принимають ся до кінця с. р.

— **До характеристики буковиньских учителів народних.** Черновецка „Буковина“ пишучи про збори филії „Рускої Школи“ в Кіцмани на Буковині подає таку характеристику учителів народних з того повіта: „Учителї кіцманьского повіта все старали ся і старають ся о то, щоби буковиньскі Русини мали їх за найліпших і найрухливійших членів народу. І справді удає ся їм се, як не всім, то хоч великій частині з них. Між ними можна знайти значне число людий, що всіми способами старають ся не здичіти на селї, що займають ся і загальними справами і взагалї бачать, що сьвіт поза їх селом не забитий дошками. Є навіть люди, як пп. Прокопович з Кіцманя і Арійчук із Шипинця, що займають ся археольоґією і призбирали собі навіть свої власні малі музеї, де можна побачити неодну цікаву річ. Усе те сьвідчить про великий поступ поміж учителями; переводять ся вже помалу давні звичайні Brodfresser-и, котрі від селян лише тим ріжнили ся, що носили ся „по паньски“ і були письменні, а врешті до всього казали: „моя хата з краю“. Для дальшої характеристики додамо, що головою сеї филії есть повітовий інспектор шкільний п. Сгратичук.

— **Дивне з'явище природи** оглядано дня 2 с. м. в Новоселиці О годині пів до шестої захмарило ся небо і стали блискати горизонтальні блискавиці разом з громами. О 7-ій годині почав падати дощ і громи не уставали. Коло 9-ої год. небо у полудново-всхідній стороні зовсім прояснило ся і появив ся місяць На полудневім заході ще падав дощ і так при сьвітлї місяця появила ся в ночи прегарна дуга. Ся дуга, правда, не була така ясна, як буває в день, і щезала, коли тілько блиснуло, — все-ж було се в осени і в ночи незвичайне з'явище.

— **Катастрофа на зелізници.** На стациї Карльстор коло Гайдельберґа вїхав поїзд посьпішний на льокальний поїзд і в наслідок того 6 осіб згинуло на місци а 86 есть тяжко покалїчених, і то богато з них безнадійно. Вина за се нещастє спадає на молодого 21-літного асистента зелізничого, котрий лише що від шести днів сповняв службу урядника руху і занедбав свій обовязок.

— **Поміч для питомців духовної семинариї.** Сьвященьство коросняньского деканата порішило — як доносить „Руслан“ — на соборчику в Вачевцї дня 2 жовтня, щоби за посередництвом свого відпоручника на зборах членів вдовичо-сиротиньского фонду в Перемишли поставити таке внесене: В виду того, що значна часть питомців духовної семинариї находить ся в нужденнім положеню і не має часто средств на подорож до виїзду на вакациї, комісия вдовичо сиротиньского фонду має прийти їм у поміч в той спосіб, що при кінци кождого шкільного року буде позичати питомцям, порученим через ректорат духовної семинариї, певні квоти на 6 до 7%. Позички мають виносити для питомців по I. роцї — 20 корон, по II. р. — 40 корон, по III. роцї 80 корон, а по IV. роцї — 260 корон. — До сего проекту можна би додати обширний коментар, але ми обмежимо ся лиш на кількох словах. Позичка така, як добра так і небезпечна для самих питомців. Бо просимо зважити: Хто дістав 20 корон, той дістане і 40 корон, бо чому не мав би що року виїзджати на вакациї? А 20+40+80+260 дає разом 400 корон без проценту, отже питомець заким ще добив ся якогось становища, буде вже мати довги. Чи то добре і практично і економічно розпочинати становище і господарку з довгами? Ну правда — скаже хтось, що можна мати довги і без тої помочи. То правда, але коли так то можна впасти ще й двоякі довги: і з помочи і без помочи, а то певно було би ще гірше. Ми длятого такої гадки: Коли питомці через тілько поколїнь якось радили собі з виїздом на вакациї, то можуть радити собі і грядущі поколїня; а заганяти їх в довги, затягані лиш для приємности, давати легку нагоду до того, було би для самих питомців і небезпечно і шкідливо.

— **Дивні наслідки сну.** Сторож від возів зелїзничих з Розенгайма в Бавариї їздив з поїздом ч. 2268 дня 5 жовтня до Монахова на головний дворець. В Монахові мусів він переночувати і тут дали єму місце на ніч в головнім двірци на першім поверсї. Тут заснув він твердим сном. Аж снить ся єму, що він занятий при пересуваню возів на двірци і мусить зіскакувати з якоїсь гальмы (бремзи) на возі. Єму так то живо снило ся, що він дійстно зіскочив але з вікна в своїм льокали, де спав, і упав на стежку, котрою переходить ся на инший шлях. Коли его тут знайшли, то єму все ще здавало ся, що він пересуває (шибує) вози. Мимо того, що він так тяжко упав не стало ся єму нїчого небезпечного, але все-таки так потовк ся, що треба его було відвезти до шпиталю.

— **Корова уратувала дитину.** В лїсі „на Джалї“ межи Мразницею а Бориславовом пасла ся корова і подибала в рові трилїтну дитину мужеского поля без знаків житя. Мовби інстинкт зьвірячий напровадив корову на здогад, що треба повідомити о тім людий, тож почала жалісно ревіти так довго, аж надбігли пастухи. Дитину відвезено до Східницї і по приміненю штучного віддиханя привернено єї до житя. Лікарі заявили, що дитина завмерла

думати. Нема анї гроший, анї моєї наймилїйшої, одїж на менї подерта а я тут лежу і мене бересь розпука. Аж нинї, отже по двох днях, міг я знову встати. Але що я з голоду ледви міг устояти ся на ногах, то я з'їв знову кусник гашішу, який ще на щастє знайшов ся і відтак вийшов та стрінув ся з моїми приятелями, котрі мене погостили кавою і наклали менї мій чібук. Ось із ними ти застав мене, могучий володїтелю.

— Дурак з тебе і я не хочу відмавляти тобі твої заслуги — сказав Бей — але справедливість вимагає того, щоби вислухати ще й другого.

— Мушу насамперед сказати — став говорити другий, — що я був колись богатим і знатним купцем. На доповнене щастя мав я ще й красну жінку та й діточки, котрими серце радувало ся. По трудах дня сидів я одного разу вечером в крузї моєї родини. Моя жінка щось робила, а діти бавили ся. Щоби ще більше спокою ужити, з'їв я кусник гашішу, від котрого, коли він зачав дїлати я вже не міг стерпіти крику дїтий. Я схопив ся розлючений і щоби моїм словам надати ще більшої ваги, вдарив я чібуком об поміст, котрого плити на сім місци якось так дивно задуднїли, як би під ними було порожне місце. Гашіш піддав менї гадку, що в тім місци мусить бути закопаний скарб... коли добуду его при жінцї, то зараз довідають ся о тім всї сусїди, і ледви чи дадуть менї спокійно уживати того богатства, котре я так несподїзано відкрив. Менї треба було конче і за всяку цїну позбути ся жінки і дїтий з дому. Я рішив ся борзо і схопившись крикнув до перепудженої: Я беру з тобою розвід і виганяю тебе разом з дїтьми! Просьби і плачі не помогли нїчого. В годину опісля жінка з плачем винесла ся з хати, а дїти та ки аж ревли. Я лишив ся сам один і міг тепер взяти ся до роботи.

— Лиш не квап ся так, Абу Халїфе — шепнув до мене гашіш — хто тобі заручить за то, що ти сам не розкажеш людем твою тайну. Заким добудеш скарб научи ся насамперед держати язик за зубами. — Я зміркував, що то рада знаменита, взяв на другий день гроші з собою, пішов до валї'го і сказав єму: Маєш тут пять сот пястрів і кажи менї за то дати пятьсот буків на підошви та питай мене при тім: Коли ти що знайшов, чи умієш мовчати? — Моя просьба була вислухана і валї казав мене, того несповна розуму, як він мене називав, так збити, що я ледви ще жив. Я гадав, що з мене таки душу випустять, але я й пари з рота не пустив. На руках і колїнах за лїз я до хати, але не брав ся добувати скарбу, бо гашіш відозвав ся знову остерегаючи мене: Ти ще замало загартований. Зроби ще одну пробу, а тогди можеш бути певний себе самого.

Я взяв тепер тисяч пястрів з собою, пішов до аґа і просив его з цїлої душі, щоби він за тоті гроші казав менї дати тисяч буків. Моє бажане так добре сповнили, що мене занесли непритомного до дому, де я кілька днів мусів лежати в постели, бо не міг анї трошки рушити ся. Коли я так лежав в болю, то бодай в моїй голові зробив ся порядок і я зачав понимати, що гашіш не добрий дорадник. Кривда, яку я заподїяв моїй добрій, невинній жінцї, лежала менї тепер каменем на серци і я постановив собі щедро єї за то нагородити. Але як раз посеред тих моїх добрих намірів сягнула моя рука майже несьвідомо по коробку, що лежала з боку коло мене, і я вийняв кульочку з неї і упхав собі в рот. Тогди відозвав ся в менї знову мій старий приятель і шепнув до мене: Гей, Абу Халїфе, чого то ще ждеш? Таже ти добре видержав пробу: тож бери ся до роботи а будеш мати заслужену заплату. — Я був ще такий, як би менї хто всї кости поломив і стогнав з болю на весь голос за кождим рухом. Камінна плита була лиш легко всаджена і дала ся рушити без великого напруженя. Через хвильку дивив ся я в чорну діру коло моїх ніг і не знав, що робити, але відтак, коли гашіш давав менї відваги я спустив ся в глубину...

Ой падоньку! Якась смердяча вода залляла мене висше голови і я вже не міг ні дихати, ні кричати, так, що не міг вже кликати і на поміч, що впрочім в самотнім домі, котрого всї двері я ще й позамикав, було би навіть не придало ся до нїчого. Лиш з великим трудом і лиш стаючи на пальцях, міг я знову виставити голову і так уратувати ся від удушеня. Але довго в тім становищи не міг я удержати ся і був вже приготовлений на смерть, коли прийшла поміч. Моя жінка, бачите, не могла успокоїти ся, і чим більше над тою справою роздумувала, тим більше набирала переконаня, що я з розуму зійшов. Зажурена тим, що зі мною діє ся, вернула за тиждень знову. Прийшла як раз в пору, щоби мене видобути з тої діри. Минуло так кілька лїт, а тимчасом моя жінка померла, діти волочать ся по сьвітї, бо я вже не міг їх виживити. Мій запаморочений ум не давав менї спроможности занимати ся знову купецтвом, а моє богатство щезло борзо. Одинокий приятель, який менї лишив ся, то гашіш; він завів мене до каварнї, де я мав то щастє, що ти мене удостоїв твого поздоровленя.

— Будь терпеливий, мій друже — сказав Бей. — Ти що правда, найдурнїйший чоловік на сьвітї, якого я видів, але усимо послухати ще третого, чи може він же ще дурнїйший від тебе. Говориж ще й ти!

була з голоду, що найменше від трох днів не їсши. Чия се дитина, до тепер не вислїджено.

— **Померли:** о. Лев Лисяк, сотрудник в Любинци, упокоїв ся 8 с. м. у Львові в 32 ім роцї житя; — Омелян Дейницкий, б. учитель ґімназияльний, родом з Ланів (коло Нараєва) упокоїв ся в львівскім головнім шпитали дня 9 с. м. в 59-ім роцї житя. Покійний був автором перших підручників до науки математики в ґімназиї, написаних в рускій мові; — Василь Головка, ученик II. кл. ц. к. ґімназиї Франц Йосифа в Тернополи, син селянина з Денисова, в 14 роцї житя в міскім шпитали дня 5 с. м.

Господарство, промисл і торговля.

— **В Товаристві взаїмних обезпечень „Днїстер“** прибуло в місяци вересни с. р. 8.903 важних поліс на суму 8,531 060 корон обезпеченої вартости з премією 75.877 корон 13 сот. Разом від 1 січня до кінця серпня видано 66.022 важних поліс на суму 67,411.741 корон з премією 589.970 корон 20 сот.; попередного року за той сам час було 58.712 важних поліс на суму 60,714 292 корон з премією 520.186 корон 46 сот. т. є. сего року о 7.310 поліс і 69.783 корон 77 с. премії більше.

Шкід в вересни с. р. було 81 случаїв; разом всїх від початку року до кінця вересня було 675 шкід, з котрих 644 вже виплачено, 18 шкід находить ся в лїквідациї, 4 відшкодованя з причини незаплаченя премиї за поліси відмовлено в виплату 9 відшкодовань (в сумі 4.229 корон 88 сот.) на разі з причин правних здержано.

Сума всїх тих шкід разом з коштами лїквідациї виносить brutto 352.291 корон 56 сот., а по потрученю части реасекурованої лишає ся на власний рахунок 172.429 корон 78 сот.

Фонд резервовий з кінцем вересня виносить 293.650 кор. 38 сот.

На житє обезпечило ся через „Днїстер“ з Товаристві Кракївским з вересни с. р. 37 осіб на суму 64 000 корон обезпеченого капіталу а від початку року 1900 по конець вересня 91 осіб на 163.800 корон обезпеченого капіталу. — Случає ся однак ще часто, що члени нашого Товариства подають своє обезпеченє житєве до Товариства Кракївского через инших посередників з поминенем „Днїстра“ і инших аґентів, а лиш кажуть поліси свої присилати до „Днїстра“ для заплати через „Днїстер“.

Звертаємо проте увагу всїх бажаючих заключити обезпеченє житєве в Товаристві Кракївскім, щоби звертали ся до „Днїстра“, або до аґентів Днїстрових і за посередництвом „Днїстра“ обезпечили своє житє.

— **Рахунок Товариства взаїмного кредиту „Днїстер“ у Львові,** стоваришеня зареєстрованого з обмеж. порукою, за місяць вересень 1900.

I. Стан довжний:

		Кор. сот.
1. Удїли членів		73.260·33
2. Фонд резервовий		6.759·92
3. Специяльна резерва страт		758·83
4. Вкладки щадничі:		
а) Стан на початку вересня 1900	731.477·37	
б) вложено в вересни	23.170 87	
разом	754.648 24	
в) винято в вересни	29.084 73	
позістає з кінцем вересня		725.563 51
5. Сальдо прц. побраних		30.790 08
6. Непіднята дивіденда за р. 1897, 1898 і 1899		2.796 28
7. Кошти спору		2·5 18
8 З рахунку ріжних сторін		546 98
9. Кредит банковий (в Банку кр.)		10.000 00
10. Рахунок біжучий з Тов. обезп. „Днїстер“		11 500 00
Сума		862.201 11

II. Стан чинний:

		Кор. сот.
1. Позички удїлені:		
а) стан на початку місяця вересня	759 834·56	
б) удїлено в вересни	36.350·00	
разом	796.184·56	
в) сплачено в вересни	22 497·89	
Стан з кінцем вересня		773.686 89
2. Готівка в касї з д. 30/9 1900		1.750 99
3. Цінні папери фонду резервового і инші		62.067 00
4. В щадници почтовій (оборот чековий)		2 961 27
5. В инших товариствах і банках		13.556 74
6. Рахунок біжучий з Тов. обезп. „Днїстер“		
7. Сальдо коштів адмінїстрациї		8 178 22
Сума		862.201 11

Членів прибуло 16, убуло 19, оставало з кінцем вересня 1900 всїх членів 1.879 з 1.950 декларованими удїлами в сумі 97.500 кор.

Стопа процентова від вкладок 4 проц.; — від позичок удїлюваних з провізиєю на кошти адмінїстрациї 6½ проц.

Курс львівский.

Дня 10-ого жовтня 1900.	платять	жадають
I. Акциї за штуку	К. с.	К с.
Банку гіпот. гал. по 200 зр.	6·8·—	638·—
Банку гал. для торгов. по 200 зр.	354·—	364·—
Зелїз. Львів-Чернів.-Яси	527·—	534·—
Акциї гарбарнї Ряшів	—·—	150·—
Акциї фабр. Липиньского в Сяноку	480·—	500·—
II. Листи заставні за 100 зр.		
Банку гіпот. 4% корон	89·70	90 40
Банку гіпот. 5% преміов.	109·30	110·—
Банку гіпот. 4½%	98·30	99·—
4½% листи застав. Банку краєв.	98·50	99·20
4% листи застав. Банку краєв.	92·—	92·70
Листи застав. Тов. кред. 4%	91·—	91·70
„ „ 4% льос. в 41½ літ.	92 70	93.40
„ „ 4% льос. в 56 літ.	89·70	90·40
III. Облїґи за 100 зр		
Пропінацийні гал.	95·20	95·90
Облїґи ком. Банку кр. 5% II ем.	100·50	101 20
„ „ „ „ 4½%	99·—	99·70
Зелїз. льокаль. „ 4% по 200 кор.	91·50	92 20
Позичка краєв. з 1873 по 6%	102·—	—·—
„ „ 4% по 200 кор.	90·—	90·70
„ м. Львова 4% по 200 кор.	88·—	88 70
IV. Льоси.		
Міста Кракова	69·50	72·50
Міста Станиславова	145·—	—·—
Австр. червон. хреста (Курс віденьский)	42 25	43·35
Угорскі черв. хреста (Курс віденьский)	20·25	21 25
Італ. черв. хрес. 25 фр. (Курс віденьский)	—·—	—·—
Архікн. Рудольфа 20 К. (Курс віденьский)	60·—	62·—
Базилїка 10 К. (Курс віденьский)	12·80	13·80
Joszif 4 К. (Курс віденьский)	6·50	8·—
Сербскі табакові 10 фр. (Курс віденьский)	8 50	10·—
V. Монети.		
Дукат цїсарский	11·35	11·50
Рубель паперовий	2·54	2·58
100 марок нїмецких	118·—	118·60
Доляр америк.	4·80	5·00

—Тиждень тому назад — зачав розповідати третий — був я ще одним із найщасливійших людий на сьвітї, і не міняв би ся був навіть з тобою, могучий володітелю. Мій дім був повен найдорогоцїннійших скарбів, гроший мав я як полови, а до того ще одну дорогоцїнність, якої позавидували би менї всї князї, жінку чудової краси. Я був в ній залюблений на смерть; але одного дня, коли я зїв кульочку гашішу, взяла мене така пристрасть до неї, що я роздумував над тим, в який спосіб міг би я моє щастє ще збільшити. Наконець знайшов я, чого шукав, Я хотів з нею розвести ся і знову і з нею оженити ся, щоби ужити знову всеї розкоші медових місяців. Урадований тим, висказав я ту гадку, яку піддав менї гашіш, моїй жінцї, котра тому зразу дуже противила ся, але на конець пристала на то, уважаючи то за жартобливу примху. Так і стало ся По розводї розпочало ся весїлє, котре тягнуло ся через три днї. Я запросив всїх свояків, приятелів і знакомих. Коли наконець всї гостї порозходили ся, взяв я кусник гашішу, щоби менї моя жінка видавала ся ще красшою і розіслав всї слуги, щоби лишити ся з самою одвісенькою молодою. Коли вже не було нікого, хто би замкнув двері, каже моя жінка до мене:

— Піди, мій друже, та замкни двері від хати.

— Дивне жаданє, щоби я, пан молодий, у весїльнім шалю і з штилєтом, вибитим диямантами мав грати ролю слуги. Іди ти і замкни.

— За нїщо в сьвітї! — сказала на то жінка. А щож сказали би сусіди, як мене побачили в строю молодої, що я роблю службу простої служниці... Але знаєш що, я тобі щось скажу — додала она по малій хвили. — Той з нас, хто перший відозве ся, піде замкнути.

— Згода — відповів я, і сів на подушку напротив моєї жінки.

— Так сидїли ми одну годину за другою, аж настала вже була пізна ніч. Тогди влїзли злодії, котрі заставши пустий дім і лиш двоє людий, позабирали всї дорогоцїнности, всї мої гроші, ба й всю знадобу навіть і коври зпід наших ніг. Але ми видержали і не відозвали ся. Над раном ходив полїцийний аґа по улицях тай ішов попри нашу хату а побачивши двері отвором зайшов до хати, переконати ся, що такого стало ся, що двері не замкнені. Коли нас побачив, промовив до нас кілька слів, на котрі ми, розуміє ся, уперто мовчали. Він уважав то за уперту зухвалість і приказав відрубати менї голову. Кат підніс був вже меч до гори, а тогди моя жінка впала на колїна і стала голосно заводити і просити ласки і помилуваня для мене.

— Аґа, аж тепер ти попала ся! — відозвав ся я тріюмфуючи і з радости аж плеснув в долонї. — Будь же тепер так ласкава і замкни двері.

Аґа, котрому я тепер розповів, все як було, бо язык мій вже був увільнений від мовчаня, лишив мене в спокою. Здвигнув лиш плечима і пішов собі з своїми товаришами дальше. Коли я відтак перейшов ся по хатї, зажурив ся тим спустошенєм, якого наробили злодії так дуже, що аж зїв знову кусень гашішу. От тогди то Аллах спослав менї потїху і дозволив менї стрінутись з тобою, могучий володітелю, око в око.

Тобі, мій друже, належить ся нагорода дурноти і тобі то було призначене моє поздоровленє.

Телеґрами.

Відень 11 жовтня. Всї вісти о скликаню соймів краєвих суть поки що безосновні і справа ся ще зовсїм не порішена.

Льондон 11 жовтня. З Тієнціну доносять що цїсарева-вдовиця тяжко занедужала.

Вашінґтон 11 жовтня. Ґен. Чаффе доносить, що всї войска американьскі мають до 14 днів уступити з Хіни з виїмком того відділу, котрий стереже посольства. Американцї не возьмут участи в операциях воєнних против Хіни.

Йокогама 11 жовтня. Times доносить, що новий президент японьского кабінету маркіз Іто заявив в розмові, що Япаня не бажає собі війни з Хіною.

За редакцию відповідає: Адам [illegible]

З друкарнї В. Лозиньского — під зарядом В. І. Вебера. (Телефона число 569).